

Brukas för denna mening mest i absolut kasus. *O. den omständigheten att . . . O-t att . . .*

OBERRÄKNELIG, a. 2. Som ej kan beräknas. *En o. skada.*

OBESATT, a. 1. (om embeten o. d.) Som ej blifvit besatt. *En o. plats i konseljen.*

OBESEDD, a. 2. Som ej blifvit besedd; utan att förut hafva blifvit påsedd. *Spela ett musikstycke o-dt*, utan förberedelse, vid första påseende.

OBESGLAD, a. 2. I. Ej med sigill beseglad.

OBESGLAD, a. 2. II. Ej af seglande fartyg befaren. *Ett o-t haf.*

OBESKEDLIG, a. 2. Ej beskedlig, ej tjänstaktig, ej hjälpsam, ej artig; äfv. som gör något illa, med vett och vilja tillfogar skada, förlust, begår något som är orätt, ett streck, ett skälmsstycke. Brukas nästan endast i talspråket, isynnerhet om och till barn, äfv. ofta skämtvis, och euphoniskt i st. f. Elak, Stygg. *Ett o-t barn. Det var o-t af dig att göra så. — Obeskedlighet, f. 3. — Obeskedligt*, adv.

OBESKRIFLIG, a. 2. 1) Som ej kan beskrivas, ej med ord uttryckas. *En o. sällhet. — Syn. Outsäglig, Onämbar. — 2) Ytterst stor, mångtalig. En o. mängd. — Syn. Se Stor.*

OBESKRIFLIGEN o. **OBESKRIFLIGT**, adv. Utan att kunna beskrivas, i högsta grad. *O. vacker. — Syn. Se Mycket.*

OBESLUTSAM, a. 2. 1) Som ej lätt kan fatta något beslut. *En o. man. — 2) Som röjer obeslutsamhet. En o. min, uppsyn. — Syn. Vankelmodig.*

OBESLUTSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara obeslutsam.

OBESMITTAD, a. 2. Ej besmittad. Säges äfv. i figurlig mening. *O. af elaka exempel. O. af världen.*

OBESTICKLIG, a. 2. Som ej låter muta sig. *En o. domare. — Syn. Omutlig. — Obesticklighet, f. 3.*

OBESTRIDD, a. 2. Som ej blifvit bestridd, motsagd. *En o. sanning. Lemna o-dt*, ej bestrida.

OBESTRIDLIG, a. 2. Som ej kan bestridas, motsägas. *En o. sanning. Ett o-t faktum. — Syn. Ostridig, Oemotsäglig, Ovedersäglig, Oförneklig, Oneklig, Oomkullstötlig, Oomkullrunkelig, Otvifvelaktig. — Obestridlighet, f. 3. — Obestridligen, o. Obestridligt*, adv.

OBESTUCKEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej bestucken, omutad. *En o. domare.*

OBESTÄND, n. sing. Dåligt skick, tillstånd; förfall. *Rikets o. var följden af detta krig. Komma, vara, bringa på o. Denne köpman har kommit på o.*, hans affärer hafva blifvit dåliga.

OBESTÄMD, a. 2. Ej bestämd. Säges för alla bem. af detta ord. a) *O-a föreställningar, idéer, uttryck. O-t antal, pris. O. inkomst. O. tid, ort. O-a löften. — b) Han är mycket o. En o. karakter. — Syn. Obeslutsam. — Obestämdhet, f. 3. — Obestämdt*, adv.

OBESTÄNDIG, a. 2. Ej beständig: 1) (om sak) Som ej har bestånd, varaktighet. *O. väderlek, lycka. — Syn. Ovaraktig, Ostadig, Föränderlig, Ombytlig. — 2) (om person) Som ej stadig fortfar i samma tänkesätt, grundsatser, böjelser. O. i kärlek, i vänskap. — Syn. Ostadig, Ombytlig, Flygtig, Föränderlig. — Obeständighet, f. 3.*

OBESVÄRAD, a. 2. 1) Ej besvärad; som ej har olägenhet af något. *O. af prat, af tiggerier, af böner. — 2) Utan att låta besvara sig, utan att låta sig bekomma. Bomben slog ned vid hans fötter, men helt o. sparkade han den ned i vallgraven. — Syn. Obekymrad. — 3) Fri, ledig, otvungen. En o. hållning.*

OBETAGEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej betagen, ej förnekad, ej förvägrad. *Det vare honom o-et att i domen söka ändring. Hans rätt honom o.*, utan hinder för hans rätt.

OBETINGAD, a. 2. Ovilkorlig, utan inskränkning, utan vilkor, utan förbehåll. *O. rätt, frihet. — Obetingadt*, adv.

OBETVINGELIG, a. 2. Som ej kan betvingas.

OBETYDANDE, a. 1. eller

OBETYDLIG, a. 2. Ej betydlig: 1) (om sak) Ej stor till vidd, myckenhet, antal, o. s. v. *En o. landsträcka, trupp, summa, tid. — Syn. Liten, Ringa. — 2) (om person) Föga ansedd, utan anseende, makt, inflytande. En o. person. — Syn. Ringa, Obetydande.*

OBETYDLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara obetydlig. — 2) Obetydlig sak. — *Syn. Se Lappri.*

OBETYDLIGT, adv. Ej mycket, föga. *O. större.*

OBETÄNKSAM, a. 2. 1) (om person) Som ej tänker för sig. *Han var o. nog att lofva det. — 2) (om sak) Som röjer brist på eftertänka, försigtighet. En o. handling. Ett o-t ord, yttrande. — Syn. Oeftertänksam, Oförsigtig.*

OBETÄNKSAMHET, f. 3. 1) Brist på eftertänka. *Det gjorde han af o. — 2) Obetänksam handling, obetänksamt ord, yttrande. Det var en o. af honom. — Syn. Oförsigtighet.*

OBETÄNKSAMT, adv. På ett obetänksamt sätt, utan betänksamhet. *Handla, tala o. — Syn. Oeftertänksamt, Oförsigtigt.*

OBETÄNKT, a. 1. Ej öfvertänt, ej öfvervägd, oöfverlagd. *En o. handling. Ett o. steg. — Syn. Obetänksam, Oppsätlig. — Adv. 1) Utan att öfvertänka, utan öfverläggning. Det var o. gjordt af honom att låta narra sig till detta steg. — Syn. Blindt, Blindvis. — 2) Se Oförtänt.*

OBEBAKAD, a. 2. Ej bevakad: 1) Lemnad utan bevakning. *Ett o-t läger. — 2) Som ej ger akt på sig sjelf. En o. själ. Ett o-t sinne. — 3) Då man ej ger akt på sig. En o. stund. Ett o-t ögonblick. — 4) (jur.) Ej lagligen bevakad. Ett o-t testamente.*

OBEVANDRAD, a. 2. Ej bevandrad (i en sak), ej förfaren, ej kunnig. *O. i en konst, en vetenskap. — Syn. Se Oförfaren.*

OBEBEKLIG, a. 2. Som ej låter sig bevekas. *Han är och förblir o. Ett o-t hjerta. — Syn. Oblidkelig, Oförsonlig. — Obeveklighet, f. 3. — Obevekligen o. Obevekligt*, adv.

OBEVÅGEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej bevågen, ej benägen, ej gynnsamt stämd. *Han är mig o. — Syn. Se Obenägen, 2.*

OBEVÅGENHET, f. 3. Ogyynnsam sinnesstämning. — *Syn. Obenägenhet, Ögunst.*

OBILDAD, a. 2. Ej bildad: 1) Som ännu ej fått form, daning, gestalt. *Ett o-t foster. — Syn. Oformad. — 2) Utan själsbildning. En o. menniska. Den o-e massan. — Syn. Rå, Oupplyst, Ocivilliserad.*

OBILLIG, a. 2. 1) Ej billig, som saknar billighet. Säges både om sak och person. *Du är o. i dina fordringar, påståenden. Vara o.*